

עלון מס' 796
שנה ט"ז

הזרעים בדמעה
בריתה יקצרו
בא יבא בריתה

כ"ט אלול
תשפ"ו

המשך דבר העוזר

השנה חל ראש השנה ביום השבת, ההכנות הם רבות, אין תוקעים בשופר ביום א' של ראש השנה (תוקעים ביום השני של ראש השנה), ואומרים בתפלות "זכרון תרועה" במקום "יום תרועה", ומוסיפים בכל התפלות את כל התוספות שקשורים לשבת, וכן חותם: "מקדש השבת וישראל ויום הזכרון". מערכת "ברית יקצרו" מאחלים שנה טובה ומתוקה, כתיבה וחתומה טובה. תודה מיחדת לכל מפיצי העלון בכל רחבי הארץ שהזכות הזו של זכו הרבים תעמד לכם ולבני משפחותיכם.

הכנות לראש השנה שחל בשבת

- א. להכין גר של 48 שעות על מנת להדליק ממנו אש לצורך אכל נפש ביום טוב שני, ולהדליק גרות החג.
- ב. קבלת שבת: בשנה שחל ראש השנה בשבת, קדם תפלת ערבית פותחים ב"קבלת שבת" ואין אומרים "במה מדליקין" ומנהג הספרדים לומר לאחר מכן הפיוט "אחות קטנה" ואחר כך אומרים מזמור "למנצח על הגתית לאסף", ואחר כך מתפללים "תפלת ערבית" בכונה ובהכנעה בתחנונים (תורת המועדים).
- ג. "שלוש עליכם": כשחל ראש השנה בשבת קדם הקדוש יאמר תחלה "שלוש עליכם", "אשת חיל" ואחר כך יגש לקדוש, כנזכר ב'בן איש חי'.
- ד. אכילת דגים: יש נוהגים לאכל דגים לפרות ולרבות כדגים, ויש נמנעים, והשנה שחל בשבת לא יבטל מנהגו בכל שבת לאכל דגים (רבי חיים פלאגי בספר רוח חיים).
- ה. אמירת "צדקתך": כשחל ראש השנה בשבת, מנהג הספרדים לומר "צדקתך" במנחה, ומנהג אחריו האשכנזים שלא לאמרו, וכן מנהג כמה מעדות הספרדים וכל מקום יעשו כמנהגם (מרו שלחן ערוך תקצ"ח).
- ו. גר הבדלה: ממלץ להשתמש בגרות החג לברכת "מאורי האש", אף על פי שזה לא אבוקה (הגאון מור"ה הרב אברהם יוסף שליט"א).
- ז. כשיוצאת השבת תגיד האשה בבית "ברוך המבדיל בין קדש לקדש" ואז מתרים בעשית מלאכת אכל נפש ביום טוב לצורך הקדוש וכן הדלקת הגר (מגר לגר) ועוד.
- ח. בשבת אין להכין ליום טוב, גם לא לסדר את השלחן, ואין לשטף את הכלים אחרי סעודה שלישית, יש להשתדל להקדים אכילת סעודה שלישית ולסיים מקדם ככל האפשר. ויש מקדימים להתפלל מנחה של שבת (מנחה גדולה).
- ט. הברכה על הגר ביום ששי "להדליק גר של שבת ויום טוב", בליל שני (מוציא שבת) הברכה "להדליק גר של יום טוב".
- י. סדר "התשליך": נכון יותר לנהג לומר סדר התשליך תמיד ביום הראשון של ראש השנה אף שחל בשבת (למנהג הספרדים), ומי שלא אמר סדר התשליך ביום הראשון יאמרנו ביום השני לאחר תפלת מוסף, אם אין ערוב אסור לטלטל את הסדורים (תורת המועדים).
- יא. אמירת "ותודיענו": בליל שני של ראש השנה (שהוא מוצאי שבת) בתפלת ערבית אומרים "ותודיענו" בתפלת העמידה (מרו שלחן ערוך סימן תקצ"ט).
- יב. יקנה"ז: בליל שני של ראש השנה שהוא מוצאי שבת סדר הקדוש הוא לפי ראשי תבות - **יקנה"ז**, דהיינו, **י**ין, **ק**דוש, **ג**ר, **ה**בדלה, **ז**מן. (ללא בשמים). (שלחן ערוך סימן תע"ג סעיף א').

דבר העוזר

לראש השנה כמה שמות: יום תרועה, זכרון תרועה (כשחל בשבת), יום הדין, ראש השנה, יום הזכרון. ומכל השמות הוא נקרא בתורה "יום הזכרון". שנאמר: "ועקדת יצחק לזרעו היום ברחמים תזכרו". מובא בגמרא (ראש השנה ט"ז): אמר רבי אבהו, למה תוקעין בשופר של איל, אמר הקדוש ברוך הוא: תקעו לפני בשופר של איל, כדי שאזכר לכם עקדת יצחק בן אברהם, ומעלה אני עליכם כאלו עקדתם עצמכם לפני.

יש להבין: מדוע בחרה התורה דוק את השם הזה, ולא את השמות שאנו מרגלים בהם - 'ראש השנה' או 'יום הדין'? כדי להבין את עמק הענין, יש לתן דעת על פרט אחד החוזר שוב ושוב והוא פרשת העקידה - שש פעמים עקדת יצחק מזכרת בראש השנה, הראשונה, בקריאת התורה של יום ב' של ראש השנה, שהיא פרשת העקידה. השנייה, אמרו בגמרא (מסכת ראש השנה כ"ו): לתקע בשופר של איל, כדי להזכיר עקדת יצחק. ואף על פי שכל השופרות כשרים (מלבד של פרה), מעלה לתקע בשופר של איל. השלישית, שבקהלות בני ספרד נהגו לומר קדם התקיעות את הפיוט 'עת שערי רצון', שסובב סביב עקדת יצחק. והרביעית, נהגו לאכל ראש של כבש, כדברי השלחן ערוך (ארח חיים תקפ"א) לסימן 'שנהיה לראש ולא לזנב', ולהזכיר אילו של יצחק. החמישית, כתב הרמ"א (שם): נהגו ללכת אל הנהר ולומר 'ותשליך במצלות ים כל חטאתם'. והקשה המשנה ברורה' מדוע הולכים אל הנהר ולא אל הים? אלא שבשעת העקידה התיסר אברהם אבינו מהיצר הרע, שנדמה לו כנהר, כמוכא במדרש, שהלך אברהם בנהר והגיעו המים עד צוארו, ואמר 'הושיעה כי באו מים עד נפש!' ולזכר אותו נהר עושים תשליך בנהר. והתזכרת האחרונה לעקידה נמצאת בשיאה של תפלת מוסף - במלכויות, זכרונות ושופרות. שכן 'מלכויות' הוא עקר מהות היום - להמליך את הקדוש ברוך הוא בשופר, וזכרונות באו לחתימת הברכה: 'ועקדת יצחק היום לזרעו תזכרו'. ומעתה יבין היטב מדוע כל מהות ראש השנה סובבת סביב פרשת העקידה. חז"ל מספרים לנו על דו-שיח מפעים שהיה בין הקדוש ברוך הוא לאברהם אבינו לאחר מעשה העקידה, בפסקתא רבתי (פ"מ) אמרו, אמר אברהם אבינו להקדוש ברוך הוא: גלוי וידוע לפניך שהיה לי מה לומר לך בשעת צווי העקידה, שכן אתמול אמרת לי 'כי ביצחק יקרא לך זרע', ועכשיו אתה אומר לי 'והעלהו לעולה' - ולא היה לך מה להשיב! והוסיף אברהם אבינו לומר עוד משפט מפלא: ואף על פי כן, לא דברתי מאומה, אלא עשיתי את עצמי כחרש ואלם, שנאמר 'ואני כחרש לא אשמע וכאלם לא אפתח פיו', ולכן מבקש אני שכשתדון את בני ביום הזה, למרות שהמקטרג יסען בחרון אף טענות קשות על בני - אל תשמע לדבריו! וזהו שנאמר: 'אשר יאמר היום בהר ה' יראה', והעמק במלה 'היום' הוא - 'היום הרת עולם' - הוא ראש השנה. ואכן הקדוש ברוך הוא הסכים לכך שלא ישמע לקטרוגי השטן. אמר לו אברהם: השבע לי! ונשבע לו הקדוש ברוך הוא שלא ישמע את המקטרג בראש השנה בכל הדורות כלם. ולכן יום הדין הוא בתחלת החדש השביעי, וזאת כדי לסמל ולהזכיר את השבועה. וזו אף הסבה שבכל ראש השנה מזכירים שוב ושוב את השבועה המפלאה לה זכו עם ישראל לאחר הנסיון הגדול - עקדת יצחק.

מכאן, יהי רצון שבזכות מסירות הנפש יזכו ישראל להפתב בראש השנה בספרן של צדיקים.

טעמה טעם התפלה - לומדים מחנה

בגמרא (ברכות ל"א:) מובאים הלכות תפלה שלמדו מחנה, אמו של שמואל הנביא: מכאן למתפלל שצריך שיכון לבו, מכאן למתפלל שיחתך בשפתיו, מכאן שאסור להגביה קולו בתפלתו, מכאן ששכור אסור להתפלל.

מחנה לומדים איך לשאת התפלה, ולכן רבות מהלכות תפלה אפשר ללמד ממנה. עוד גלו לנו חז"ל הגדרה מיוחדת בענין תפלת חנה (מדרש משלי ל"א): 'טעמה כי טוב סחרה' - זו חנה שטעמה טעם תפלה, לפיכך זכתה ויצא ממנה בן שהיה זיווג למשה ואהרן, שהיו מאירין לישראל.

אפשר להתפלל, ואפשר לטעם טעם של תפלה. 'טעם' זה, מהי המשמעות? כי יש תפלה שהיא ללא הרגשה ובלי לחוש את המלה ואת התלאה, ויש תפלה שהאדם מרגיש אותה באופן בלתי אמצעי, כאדם הטועם דבר-מה, והוא ממשש אותו בפיו ובבלשונו, בגרונו ובכל מעיו. הנה, לא די שהיתה חנה מתפללת - אלא טעמה טעם של תפלה. והיכן מצינו בתפלתה של חנה ענין זה של טעם? בראש השנה נקרא בהפטרה (שמואל א'; א): 'ויהי לפניך ילדים ולחנה אין ילדים'. כמה צער וכאב נוסף לזו שאין לה בנים - ולצרתה אשר עמה בבית יש ילדים למכביר.

והנה נאמר שם עוד, 'וכעסותה צרתה גם כעס בעבור הרעמה, וכן יעשה שנה בשנה בן תכעסנה. ויאמר לה אלקנה: למה תבכי, הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים... ותקם חנה והיא מרת נפש ותתפלל על ה'... וישכימו בבקר וידע אלקנה את חנה אשתו'. צריך להבין, הלא כל שנה היתה פנינה מכעסת אותה, ומה קרה שדוקא בשנה ההיא היתה תפלת חנה שונה מכל השנים הקודמות? פנינה לשם שמים נתכונה - אמרו חז"ל.

היתה אומרת לה: כלום קנית היום חתול לבגד גדול או חלוק לבגד קטן? היתה פנינה משכמת ואומרת לחנה: אין את עומדת ומרחצת פניהם של בנים, כדי שילכו לבית הספר? ובשש שעות היתה אומרת לה: חנה, אין את עומדת ומקבלת בנים שבאו מבית הספר? היו יושבים לאכל, והיה אלקנה נותן לכל אחד ואחד מבניו חלקו, היתה פנינה אומרת לאלקנה: הן לזה בני חלקו ולזה בני חלקו ולזה לא נתת חלקו.

כמה מחשבה עמקה יש בכל חלק מדבריה של פנינה. כי לא די לה שחנה מרגשת בצורה כוללנית את מצוקתה שאין לה בנים, אלא שפנינה היתה פורטת על נימי נפשה של חנה נימה אחרי נימה, שתחוש ותרגיש כמה שיותר את חסרון הבנים. לקנות בנדים לילדים, להכין אותם לפני לכתם לבית הספר, לקבל את פניהם בשובם מבית הספר. והעולה על כלם, דרישתה של פנינה מאלקנה שיתן הוא בידו שלו דרך חבה לכל אחד ואחד מהילדים את מנתו. כך חוזר ונשנה מחזה "טפטוף הדם" הזה של חנה כל הזמן. וכי יש לך אכזריות גדולה מזו?! רש"י פרש שם: 'רבותינו אמרו - לשם שמים נתכונה'. כל פונתה של פנינה היה לשם שמים, כדי שחנה תתפלל. בודאי שחנה התפללה גם בלי הכעסותה של צרתה, שהרי מי שאין לו בנים חשוב כמת וביותר מתגבר הצער כשמצרתה יש עשרה ילדים, אלא שעדין חסר היה משהו בתפלה. 'אימתי התפלה נשמעת, בעת שהנפש נכנעת והעין דומעת והתלאה (קשי גדול או סבל) לקירות הנפש נוגעת', צריך שתהיה התלאה לא רק כואבת, אלא נוגעת בקירות הנפש. זוהי הגדרת חז"ל ש'טעמה טעם תפלה'.

טעימה היא נגיעה ממש בקירות הנפש. תפלתה של חנה היתה תלויה במשך כל אותן שנים, שאלקנה תתפלל בעדה, וממילא לא סמכה כל פלה על תפלתה. ובשעה שאמר לה אלקנה: 'הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים', הבינה חנה שאלקנה התנאש מבקשת הילדים, ועכשו עוסק הוא בנחום ובהרגעת רוחה, ואז קמה מתוך ידיעה שאין הדבר תלוי אלא בה, רק אז הגיעה התלאה אל כל קירות נפשה.

'בעבור הרעימה' - זה שאומרים בתחנון 'שבנו אליך בבשית פנים לשחרך א-ל בעת צרותינו', כיון שאין מי שיתפלל עלינו, אין לנו בררה אחרת ואנחנו נשחר פניך מעמק נפשנו. וכשחנה הפנימה זאת, קמה וטעמה טעם תפלה. 'בעבור הרעימה' - אמר לה הקדוש ברוך הוא: חנה, אין רעמים שאין אחריהם מטר, מיד אני פוקדה". הרעמים הם תוצאה של נגיעת ענן בענן, ולא נגיעה גרידא, אלא חכוך והתנגשות חזקה. זו היתה פונת פנינה, שתהיה תפלת חנה באה כרעם, עם כל הטעם, ולכן עשתה הכל כדי שתהיה התלאה בקירות הנפש נוגעת.

ובספר העקרים (מאמר ד' פ"ח) כתוב: 'תועיל התפלה להיות המתפלל משתנה ממדרגתו כאלו נהפך לאיש אחר, שלא נגזרה עליו אותה הגזרה'. כדי שבאמת תהפך להיות איש אחר, צריך שתהיה התפלה מתוך פנימיות האדם, כי לולא זאת - אולי הוא מתפלל, אבל נשאר אותו איש כפי שהיה עד עכשו.

כעת, יש מקום להבין למה צריך להביא את הטף אל בית ה' כדי שיוכלו להתפלל 'חמל עלינו ועל טפנו'. כי כשעומדים האב והאם ומתפללים על חיי עצמם, ועומדים לידם לדיהם הקטנים בני שבוע, בני חדש או בני שנה - אז הם מרגישים בחוש כמה 'התלאה בקירות הנפש נוגעת'! נלמד מכאן שבגעת התפלות בימי ראש השנה יש להתפלל מעמק הלב ובתחנונים.

"באשר הוא שם"

מובא בגמרא (מסכת ראש השנה ט"ז:) אמר רבי אין דנין את האדם אלא לפי מעשיו של אותה שעה, שנאמר 'כי שמע אלקים אל קול הנער באשר הוא שם'.

וברבנו חננאל (שם) מביא מתלמוד ירושלמי: רבי יהושע בן לוי אמר, מהפסוק (איוב ח) 'אם זך וישר היית' אין כתיב כאן, אלא 'אם זך וישר אתה' עכשו.

באור הדברים שהגמרא שם מחדשת, כי בדין בראש השנה אין מתחשבים במה שהאדם עתיד להיות, אלא מסתכלים לפי שעת הדין אם הוא בבחינת צדיק, דנים אותו כצדיק. אך הירושלמי מוסיף חדוש, אפילו אם בעבר היה רשע, ורק בשעת הדין צדיק, גם כן דנים אותו כצדיק, וזהו הדין של ראש השנה האדם נבחן בראש השנה עד כמה הוא כלי לקבלת השכינה...

הירושלמי פותח לנו פתח של תקנה נפלאה, שבראש השנה בל נגדר במחשבתנו אחרי העבר, ובל נשוטט במאוי העתיד של החיים עשר וכבוד, אלא נמלא את ההוה להיות אדם זך עכשו, בהתעוררות אמתית של קבלת על (עלי שור ח"ב).

כשאדם מתעורר הפונה ללב לקבלת על מלכותו יתברך על זה נאמר (מדרש שיר השירים רבה, פרשה ה', סימן ב'): "אמר הקדוש ברוך הוא לישראל, פתחו לי פתח כחודה של מחט, ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם".

אמירת תהלים בראש השנה

בפניני רבנו הגר"ז - הגאון רבי יצחק זאב סולוביצ'יק (עמוד מ"ה) הביא שפעם שאל הגאון מחרקוב זצ"ל (בעל "נתיבות הקדש") את הרב מברסק זצ"ל: למה אומר הוא תהלים בכל הזמן הפנוי בראש השנה האם לא עדיף ללמד גמרא? והשיב: בראש השנה מרגיש כל יהודי כמו סוחר שהיה לו הון רב ופשט רגל, ונשאר בלי כלום, וכמובן העצה הראשונה להעמידו על רגליו היא לחדש את הקפיטל (ההון), והקפיטל הכי טוב זה גמרא, ולכן בצעירותי הייתי לומד גמרא בזמן הפנוי בראש השנה, אך באמצע הלמוד מתעוררת קושיא, וצריך לגשת לארון ספרים לעין בספר, ובדרך נהיה איזה בטול, וזה מאוד לא טוב שיהיו בטולים בראש השנה, ומאז התחלתי לומר תהלים, שזה אומרים בלי הפסקות ובלי בטולים.

'שני אנשי ההצלה שעסקו בעסוי לב לאמא שלו המשיכו בעבודתה, הגם שזה היה נראה לריק. לא היה שום סימן להתאוששות, ולכלנו היה ברור שרופא שיגיע למקום יקבע את מותה. חלפו תשע דקות של צרחות כאלו, ואז אמר הילד: 'אמא, תעשי לי טובה, אם את חיה - תפתחי את העיניים להראות לי את זה'. ואז, לנגד עינינו, התרחש נס בלתי יאמן: האשה, שכבר כמעט עטפנו אותה בסדין, פתחה זוג עינים ענקיות, הסתכלה ואחר כך עצמה אותן שוב. 'למותר לצין שהמשכנו לעבד עליה במלוא המרץ, עד שפנו אותה לבית חולים. לא תמיד אני מתעניין בשלום המטפלים שלי, אבל הפעם מכרח הייתי לדעת את ההמשך. ביום ראשון בצהריים נודע לי שהיא מאשפזת בבית החולים סורוקה בבאר שבע במצב בינוני. בינוני, שומע אתה?! לא אנוש, לא קשה אלא בינוני!'

צא וראה מה כוחו של דמעותיו של ילד יהודי! [אוהילה לא-ל]

כל מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה

את הספור הבא ספר המגיד הירושלמי רבי בן ציון ידלר זצ"ל בספרו 'בטוב ירושלים': בשנות נעוריו, הקדוש ברוך הוא זכה אותו בחבר וידיד נפש, הלה הוא רבי אברהם חנוך הופמן זצ"ל, ממנו קבל הבנה אמתית בתורת המוסר. וכתב עליו: 'ודע אני בעצמי שמעט יראת השמים שיש לי, קבלתי ממנו'. ומספר שרבי אברהם חנוך הופמן התגורר בעבר בחו"ל, ובבחרותו עלה לארץ. ומרב תשוקתו לעלות לארץ ישראל לא רצה לשאת אשה בחו"ל, שמה לא תסכים לעלות לארץ. ובהיותו עני מדכא, ואין בידו הסכום הנדרש להוצאות הדרך, וגם תעודת הפספורט לא הייתה לו, החליט לעשות את הדרך רגלי, וכן עשה. כתת את רגליו מעיר לעיר ומכפר לכפר, מוילנא עד אודיסא וכו', וכאשר שאלוהו כיצד אינו חושש לעבר את הדרכים ללא פספורט, היה פותח את הסדור ומראה על 'תפלת הדרך', ואומר: 'זהו הפספורט שלי! כשהגיע לעיר הנמל אודיסא, עלה על אניה המתעתדת להפליג לארץ ישראל, כשחבילתו בידו. והנה, הגיע בודק האשורים על תשלום דמי הנסיעה ובקש ממנו את תעודותיו, וכיון שלא היו בידו גרשו בחזרה אל החוף, ואף חבילתו נשארה בספינה... למזלו, התעכבה האנייה, שכבר עמדה להפליג, כשאחד הנוסעים הביא עמו עדר גדול של כבשים ועזים כדי להטעינם על האנייה. נדחק ר' אברהם חנוך בין הצאן ועלה אתם על האנייה מבלי שיירגישו בו כלל, ורק כשזזה הספינה ממקומה, חזר אל חבילתו. וכך יצא בדרך אל ארץ ישראל. לאחר שעברו כמה ימים והנוסעים החלו להכיר האחד את חברו, שאלוהו אם יש לו בארץ איזה קרוב משפחה או ידיד, ומשענה בשלילה, החלו להציק לו בשאלות: כיצד נוסע אתה לארץ שאינך מכירה ללא פרוטה בכיסך? והשיב להם: 'יש לי צ'ק בנקאי על סכום ענק, הוא רשום על הבנק הכי גדול בעולם שמכבדים אותם בכל מקום בעולם'. בשמעם כך, החלו הנוסעים לכבדו ובקשו מפעם לפעם שיראה להם את הצ'ק. לבסוף, גאות ר' אברהם חנוך להראות להם את הצ'ק: הוציא גיר מכיסו שהיה כתוב עליו 'תני רב תחליפא אחוה דרבנאי חוואה, כל מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה ועד יום הכפורים', והוסיף ואמר: 'נאמן עלי בעל ההבטחה שיקים דבריו! וכתב רבי בן ציון ידלר זצ"ל: 'זכורני שגיר זה היה מונח בכיסו כל ימי חייו'. וממשיך לתאר את הסיעתא דשמיא שהיתה לו כשהגיע לארץ, ואת הנהגותיו הנפלאות שנהג בהם, וקדש שם שמם בכל מעשיו ודרכיו. ורבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל היה אומר עליו: 'טוב יצר כבוד לשמו' בגימטריה 'רבי אברהם חנוך הופמן'.

[שלמים מציון]

'אם כבנים, רחמנו ברחם אב על בנים! ספור מדהים
תפלה היא קשר לבורא עולם, הקדוש ברוך הוא מחכה לקשר הזה, ממתין שנפתח לו את הפתח.

בזהר הקדוש (חלק א', פרשת ויחי) מספר מעשה נורא: רבי אלעזר, בנו של רבי שמעון, אמר לחבריו: בואו ונגמל חסד עם הרמון שהיה מלא אכל - רבי יוסי דפקיעין נפטר ויש לעשות לו טהרה ותכריכים ולקבר אותו.

הלכו התנאים הקדושים לביתו של רבי יוסי, ובדלת עמדה ילדה קטנה ולא נתנה להם להכנס, שמעו התנאים קול בכי נורא של ילד ובקשו להכנס פנימה, אך הילדה אמרה כי אחיה אינו מסכים לזה בשום פנים ואופן. הציצו וראו את אחיה, ילד קטן, יתום טרי, שוכב על אביו המת - פיו על פיו, גופו על גופו - והוא בוכה ומצוץ ואומר: רבונו של עולם, כתבת בתורתך 'שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך' - את אמנו כבר לקחת מאתנו לפני כמה שנים, איך לקחת את האבא לפני הילדים?! איך השארת אותי ואת אחותי לבד בעולם, בלי אבא שהיה לנו גם אב וגם אם? באותה שעה אמר רבי אלעזר לחבריו: איני יודע מה יהיה פה, אבל ודאי לי שיהיו כאן אותות ומופתים. אין דבר שיכול לעמד בפני דמעות כאלו! הילד המשיך לבכות, ולפתע הם שומעים את רבי יוסי קורא להם מתוך החדר!

כשנכנסו, מצאו אותו מלטף את בנו כשעיניו זולגות דמעות. פנה ואמר להם: דעו לכם, כבר הייתי בבית דין של מעלה, והכיניו שם שלוש מאות כסאות, אך דמעותיו של בני העיפו את הכסאות ממקומם והורידו את נשמתו למטה.

לא יאמן! לא היה כאן אליהו או אלישע שהחיו מתים - כי אם דמעות של ילד קטן! זה כוחו של יהודי בתפלותיו!

את הספור הזה ספרתי בליל ראש השנה בבית כנסת. לאחר התפלה נגש אלי אחד המתפללים, איש הצלה, ואמר לי: 'אתה מספר ספור מלפני אלפים וחמש מאות שנה, אספר לך ספור מיום חמישי האחרון: קבלנו בקשר הודעה שיש רכב הפוך בין באר שבע לירחם. אני לא הייתי באזור ולא יכלתי לעשות דבר, אך חבר שלי שהיה ברכבו בקרבת מקום יחד עם ובנותיו, 'טס' לעזר. כשהגיע לשם מצאו רכב הפוך ובתוכו אשה, נראית במצב קשה מאוד. מבט קצר הבהיר לו שלא שיד אפלו לנסות להציל אותה... לידה ישב ילד כבן עשר, בריא ושלם, איש ההצלה תפס בילד בכוח והוציאו משם.

הילד נסה להתנגד, אך הוא הכניס אותו אל הרכב השני, בו שהו הבנות, והורה להן לשמר עליו שלא יזוז. 'אין שום טעם שהילד יראה את אמו הולכת מן העולם' אמר לבנותיו - 'זה ספור של עשר דקות בערך עד שהכל יסתים'...

'חזרתי אל הרכב השני כדי לראות אם בכל אופן אפשר לטפל בה', המשיך לספר. ראינו את מצבה ולא שיד היה לנסות אפילו. הסתכלנו עליה באין אונים, אלא שלפתע, ברכב השני, קלט הילד ההמום את משמעות הענין. הוא זנק החוצה, נגש אלי ובקש כפה. הוא עשה רשם של ילד רוסי מנתק לגמרי מיהדות, ומעט התבלבלתי מהבקשה

הבלתי-צפויה. לא הייתה לי כפה מיתרת, אך הבנות מצאו ברכב חתול של תינוק, וקשרו אותו לראשו... ואז הילד רץ, נעמד מול אמו הגוססת ופרץ בצרחות נוראיות: 'אמאאאאא!!!!!! אין לי אבא, אני בן יחיד. אל תלכי לי מהעולם!!!'

עצות וסגולות לראש השנה

- * השבוע האחרון של ראש השנה מסגל לתקן את כל השנה כלה - יום ראשון כנגד יום ראשון וכן על זו הדרך (מכתב מאליהו אלול - ראש השנה אות ס"ט), ובעשרת ימי תשובה מסגל לתקן את כל ימי חייו (לב אליהו בשם הגר"א).
- * היום האחרון של השנה שקול כנגד כל השנה כלה ומסגל לתקן את כל השנה (חיי אדם קל"ח ה').
- * יזהר שלא יקעס בערב ראש השנה, וקל וחומר בראש השנה עצמו (הבן איש חי שנה א' נצבים ה').
- * ראוי שיתן כפר נפשו - כפרות - עלות תרנגול בערב ראש השנה ואו בערב יום כפור, ויש שנותנים פעמים עלות של כ-20 נה ויבדק שיגיע לפני חג סוכות וזה סגולה לסיים שנתו (רבינו חיים ויטאל).
- * יקרא בערב ראש השנה בפרשת כי תבוא 11 פסוקים, מ'והיה כי תבא' עד 'והגר אשר בקרבך', וכל הקורא פרשה זו הקדוש ברוך הוא מעביר פרוז ברוקע, ואומר גביתי חובי מאדם זה, ומוחל על כל חטאותיו (רבינו חיים פלאגי מועד לכל חי סימן י"ב אות ב', והבן איש חי).
- * לא ידבר לשון הרע, ואז הקדוש ברוך הוא אומר למקטרגים שלא ידברו עליו גם כן (עין פלא יועץ, ערך סגוריא).
- * יזכה את הרבים, ואז יהיה בגדר של רבים צריכים לו' (פתבי הסבא מקלם זצ"ל עמ' ס"א).
- * טוב להגיד (מזמור כ"ד בתהלים): 'לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה' בתפלות בראש השנה ופוחתים את ההיכל, וזו סגולה בדוקה לפרנסה, וטוב לומר בכל עשרת ימי התשובה ('סוד ושרש העבודה' שער האיתון פ"א).
- * כתב רב האי גאון: יאמר בנחת ובמתינות את הפיוט 'אדון עולם', והוא ערב שתפלתו נשמעת! (משה משה ח"א אות ל"א).

בברכת התורה

"לאדם מערכי לב ומה מענה לשון" [משלי טז, א]

לעילוי נשמת מ"ר אבי: יעקב בן רחל ועדוק: מרן הראש"ל הרב עובדיה יוסף זצ"ל מרת אימ: שרה-סרח בת שמחה ויוסף: הרב מאיר נסים בן כמסאנה מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה: הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל נפתלי בן רחל: אברהם בן שמחה: גורלי בן שמחה: יעקב ישראל בן גלית רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה: בן ציון קליין שלמה בן זוהרה: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל: אפרים בן מדלן אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן אחור אברהם: רפאל בן תמו אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיא: דוד (רוג'ה) בן שמחה משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: שמעון בן רחל בן זנו שמחה בת סרח: יפה נדרה בת נעמה: רחל בת שמשון: דליה בת חיים הגר בת אהרן והרטה: כותן בת חביבה: אהובה (דיין) בת טובה רחל בת חנה: חנינה בת כמיסה: ורד בת אידה: חנה בת אביבה וראובן שושנה נוואל בת שדרה: רבקה בת רחל

להצלחה: אליעד יעקב, הדס-הודיה, תמר, יעל, מיכל שרה בני פאולה: בנימין בן צילה גילי בלומנר, אלעזר בן שמחה, יצחק בן גיטי

זיווג הגור: אליעד יעקב בן פאולה: יצחק בן חיה: אליהו בן אילנה: רחלי בת זהבה עדינה בת שמחה: בתיה בת אסתר: הדר ברטה רוני איילת בנות כרמית נעמה בת אסתר: תמר בת פאולה: אריק בן חיה: שלי בת חיה

לרפואה:

אהרן בן רחל: משה בן רחל: אהרן בן מרים מנחם בן עליזה: שמעון בן רחל: אברהם בן אנט עזר בן גר: גולן בן דינה: אסתר בת שושנה אורטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זוליס בת חנה פאולה בת דינה: גלית בת רות: מרים קרן בת רבקה אילה לאה בת ציפורה: אסתר בת שלומית רחל בת נורה: רות בת לינה: מרת בת רחל לימור הודיה, ושורנה בנות תורן יפה

לזרע של קימא:

יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים נפתלי שלמה בן לאה: יאור בן דינה שושנה ריחל בת מינה: שירה בת שושנה שמחה צביה בת רחל: יובל בן שלומית רחל בת חיה: לאה רחל בת איריס: טריק בת מלמס ויקטוריה תקוה בת רינה: דניאלה בת עופרה מאיר יעקב בן רחל: הילה בת ישראלה מירי בת סוזן: חיים יוסף בן איריס: סהרה בת שהאן

להזמנות, להקדשות ולתרומות במייל:

Ronbarina@gmail.com

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים

סימנים לראש השנה - סדר ליל ראש השנה

* נקדים ונאמר שרבו המנהגים בסדר ליל ראש השנה, וינהג האדם לפי מנהגי אבותיו.

המוציא

טובלים את פרוסת החלה בדבש או בסוכר ויש אומרים לטבל עם מעט מלח, לפני שמברכים המוציא לחם מן הארץ.

תמר

לוקחים תמר, מברכים עליו: ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם בורא פרי העץ. טועמים ובולעים מעט ואומרים: "יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שיתמו אויבינו ושונאינו וכל מבקשי רעתנו".

לובי'א

לוקחים לובי'א ואומרים: "יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שירבו זכיותינו ויתלבבנו".

כרתי

לוקחים כרתי ואומרים: "יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שיכרתו אויבינו ושונאינו וכל מבקשי רעתנו".

סלקא

לוקחים סלקא ואומרים: "יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שישתלקו אויבינו ושונאינו וכל מבקשי רעתנו".

קרא

לוקחים קרא (דלעת) ואומרים: "יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שתקרה רע גזר דיננו, ויקראו לפניך זכיותינו".

רמון

לוקחים רמון (מתוק) ואומרים: "יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שנהיה מלאים מצות כרמון".

תפוח בדבש

לוקחים פרוסת תפוח טובלים בדבש או תפוח מבשל בסוכר ואומרים: "יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שתתחדש עלינו שנה טובה ומתוקה".

ראש של פבש

לוקחים ראש של כבש ואומרים: "יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שנהיה לראש ולא לזנב. ותזכר לנו אילו של יצחק אבינו ע"ה, בן אברהם אבינו ע"ה".

והנהגים לקחת דג ואומרים גם: "יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שגפרה ונרבה כדגים ותשגיח עלינו בעינא פקיא".

תכלה שנה וקבלה שנה, תחל שנה וברכותיה